

ผมเดินก้าวเข้าไปในห้องโถงอาคารจิตวิเคราะหฺ์ ที่สุดทางห้องตรวจเรียงราย เป็นแถวยาว ผมผลักประตูบานสีขาวเข้าไป ผู้ช่วยของผมกำลังรออยู่ก่อน แล้วเธอเดินตรงรี่มาหาผมทันที

"ท่านเลขาธิการฯกำลังรอพบคุณอยู่ที่ห้องประชุมเล็กค่ะ"

ผมพยักหน้า "แล้วตอนนี้เด็กอยู่ที่ไหน?"

"ยังอยู่ที่ห้องทดลองหมายเลข 4 เหมือนเดิมค่ะ"

"ย้ายไปที่ห้องพักส่วนตัวของเขาได้เลย และเฝ้าดูห่าง ๆ ตลอดเวลา เราคงไม่มีการทดสอบต่ออีกแล้ว ผมจะพบพ่อของเด็กก่อน"

ผมมองดูนาฬิกา บ่ายนี้ผมจะต้องบรรยายสรุปให้แพทย์สภาพัง ผมอยากใช้เวลาเข้านี้กับพ่อของเด็กมากกว่า เป็นกรณีรักษา (หรือศึกษา?) ที่แปลกประหลาดมาก เมื่อเรื่องนี้มาถึงมือผมเมื่อสองเดือนก่อน คณะแพทย์ ได้ทำการทดสอบสรีระของเด็กเรียบร้อยแล้ว ผู้เป็นบิดาของเด็กซึ่งมีตำแหน่ง สูงถึงเลขาธิการองค์การสำรวจเห็นด้วยที่จะให้ผมดำเนินการต่อ การทดสอบ ผ่านไปตลอดสองเดือนเต็มจนถึงเมื่อวานนี้เมื่อเราได้ผ่านขั้นสุดท้ายของงาน เราจึงนัดพบเขาที่นี่เพื่อรับทราบผลทันที

ผมเคาะประตูห้องประชุม ชายวัยกลางคนผมเทาทั้งศีรษะซึ่งกำลังนั่ง รอผมอยู่ลุกขึ้นยืนขึ้นมาทันที เราจับมือกัน สีหน้าเขาอิดโรยคล้ายกับไม่ได้ นอนมาหลายวัน กาแฟเบื้องหน้าเขาไม่มีรอยตะละเลย ผมมองเขาอย่างเห็นใจ เขากำลังอยู่ในภาวะประสาทเครียดและตื่นเต้น

เมื่อเราทั้งสองนั่งลง ผมก็เริ่ม "เราทำการทดสอบลูกของคุณด้วยวิธี ต่าง ๆ กว่าห้าสิบวิธี..." ผมกระแอมเบา ๆ "...ด้วยคอมพิวเตอร์ที่ดีที่สุดของ มหาวิทยาลัยแห่งนี้..."

ชายวัยห้าสิบในตำแหน่งเลขาธิการองค์การที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งใน วงการวิทยาศาสตร์พูดแทรกเร่ร่อน "เข้าเรื่องเลยหมอ ผมต้องการคำตอบ ว่าผลการทดสอบเป็นอย่างไร?"

ผมมองหน้าเขา ใครก็ตามที่อยู่ใ้ในภาวะเช่นนี้ย่อมเครียดอย่างเน่เน่อน อาจยิ่งกว่าการฟังผลสอบครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต

"ปัญหาคือผมไม่แน่ใจ..."

"หมายความว่ายังไ้ครับที่ไ้ว่าไม่แน้ใจ?"

ผมขยับตัวอย่างอึดอึดใจ "ลูกของคุณแสดงผลที่ผิดปกติแต่เป็นความผิดปกติในแง่ที่น่าจะเรียกว่าปกติ..."

"ผมไม่เข้าใจ..."

"เด็กคนนี้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่แปลกประหลาดที่สุดตั้งแต่แบเบาะ เป็นเวลานานถึงสิบห้าปี..."

ยาน สตาห์ลไฟล์ (ภาษาโบราณภาษาหนึ่งที่เรียกว่าเยอรมนี แปลว่า ลูกศรเหล็ก) เป็นยานสำรวจสี่เทาหมื่นทั้งลำ ยาวหนึ่งร้อยห้าสิบเมตร รูปร่างเพรียวเหมือนลูกศรเหล็กสมชื่อ สตาห์ลไฟล์ดัดแปลงมาจากยานรบในสมัยก่อน ตระเวนสำรวจดาวเคราะห์ต่าง ๆ ในหลายระบบดาวมาอย่างโชกโชนหลายปีแล้ว กับตันยานเป็นชายวัยหกสิบ รูปร่างสูงใหญ่ ไว้เคราขาว ตาคมเหมือนเหยี่ยวน้ำเสียงกังวานเป็นนิจ เขาเคยเป็นนายทหารระดับผู้บัญชาการมาก่อน

สตาห์ลไฟล์แบ่งออกเป็นสามส่วนห้องทำงานของนักวิทยาศาสตร์รวมทั้งห้องควบคุมอยู่ที่ด้านหน้าสุด ส่วนสันหนากการอยู่ท่อนกลาง และส่วนที่พับของเจ้าหน้าที่อยู่ท้ายสุด มีเจ้าหน้าที่นักสำรวจสาขาต่าง ๆ สิบเจ็ดคนชายสิบสอง หญิงห้าคน มีวิศวกรอวกาศ นักคอมพิวเตอร์ นายช่าง นักธรณีวิทยา แพทย์ นักสำรวจคู่หนึ่งในกลุ่มนั้นเป็นสามีภรรยา กัน ชื่อ ทรอน กับ เมเลีย

ทรอนเป็นหัวหน้าทีมนักวิทยาศาสตร์ อุทิศเวลาทั้งชีวิตเพื่อการสำรวจอย่างแท้จริง เมเลียเป็นวิศวกรอวกาศ กำลังตั้งครรภ์แก่ แต่เลือดนักสำรวจไม่เคยจืดจาง กว่าสิบห้าปีที่ผ่านมา เธอเดินทางไปไหนมาไหนพร้อมกับสามีเสมอ สองเท่านี้เคยเดินฝ่าภูเขาสีฟ้าที่สูงสุดแห่งดาวฟามิช ผ่านหุบเหวที่ลึกที่สุดของดาวซาคาแรช ลุยแผ่นดินน้ำแข็งที่หนาวจัดที่สุดของดาวเมลาลีน

แต่ครั้งนี้นางของทั้งสองกลับง่ายกว่าการสำรวจที่เคยผ่านมามากนัก บางทีเพราะเป้าหมายของการสำรวจเป็นดาวเคราะห์เล็กไร้พิษสงนาม กิสบอน ทำให้เมเลียติดตามมาด้วย กิสบอนเป็นหนึ่งในดาวเคราะห์หกดวงในระบบดาวธีเซียส ดวงอาทิตย์ของระบบดาวนี้มีขนาดราวห้าแสนกิโลเมตร ความจริงดาวดวงนี้ถูกค้นพบมานานกว่าสิบปีแล้ว แต่ยังไม่มีการสำรวจอย่างเป็นทางการ